

**“मीठे बच्चे- सदा यो स्मृतिमा रहोस्- हाम्रो यो अन्तिम ८४ औं जन्म हो, अब फर्केर घर जानु छ, फेरि आफ्नो राज्यमा आउनु छ।”**

**प्रश्न:-** बाबा पक्का सौदागर हुनुहुन्छ, कसरी?

**उत्तर:-** जो अहिले धनवान छन्, जसलाई पैसाको नशा छ, बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी यहाँको आफ्नो राजाई सम्हाल। उनीहरूको बाबाले स्वीकार गर्नुहुन्न। गरिबलाई नै बाबाले उच्च भन्दा उच्च बनाउनु हुन्छ। गरिबहरूको पाई-पाई सफल गरेर उनलाई धनवान बनाइदिनु हुन्छ। त्यसैले बाबालाई पक्का सौदागर भनिन्छ।

**प्रश्न:-** बच्चाहरूमा कुनचाहिँ आलस्य बिल्कुल हुनु हुँदैन?

**उत्तर:-** कति बच्चाहरू मुरली सुन्न वा पढ्न अल्छी गर्छन्। मुरली मिस गरिदिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! यसमा सुस्त नबन। तिमीले एउटा पनि मुरली मिस गर्नु हुँदैन।

**ओम् शान्ति।** बच्चाहरू सँग बेहदका बाबा सोध्नुहुन्छ- अरू जति पनि गुरु गोसांई आदि छन्, उनले आफ्ना अनुयायीहरूलाई बच्चा भन्दैनन्। आजकल त राम्रा-राम्रा जवान विद्वान पनि भाषण गर्छन् वा बुझ्नुक माताहरू अथवा पुरुष छन्, उनीहरूमा हिम्मत नै आउँदैन जसले भनून्- हे बच्चाहरू। यो अक्षर उसले भन्न सक्छ, जो गृहस्थ व्यवहारमा रहन्छ। बच्चा अक्षर परिवारको हो। बाबाले भन्न सक्नुहुन्छ। ती संन्यासी आदिको त परिवारको हुँदैन। ती हुन् निवृत्ति मार्गवाला। त्यसैले गृहस्थ व्यवहारको ख्याल बुद्धिमा आउँदैन। यहाँ त माता-पिता हुनुहुन्छ त्यसैले अवश्य बच्चे-बच्चे भन्नुहुन्छ। तिमीले पनि सम्झन्छौ- बेहदका बाबाले हामी बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ। सोध्छन्- प्यारा बच्चाहरू! तिमी घर कुनचाहिँ हो? (परमधाम)। परमधाम भनेमा कसैले बुझ्दैनन्। भन्नुपर्छ शान्तिधाम, निर्वाणधाम। तिमीले याद गर्नु छ आफ्नो घरलाई। जान्दछौ- बाबा आउनु भएको छ, हामीलाई शृङ्गार गरेर घर लिएर जानुहुन्छ। फेरि हामी सुखधाममा आउँछौं। अहिले त यो हो दुःखधाम। यसको तिमीले सन्यास गर्नु छ। यो बेहदको सन्यास परमपिता परमात्मा सिवाय अरू कसैले सिकाउन सक्दैन। उनीहरूले त हदको अर्थात् घरबारको सन्यास गर्छन्। यहाँ त माता-पिता हुनुहुन्छ नि। माता-पिताले घरबार कसरी छुटाउनु हुन्छ? उनीहरूको धर्म त हो नै निवृत्ति मार्गको। जस्तै अरू-अरू धर्म छन्। आर्य समाजी, राधा स्वामी... अब राधाको स्वामी को हो? यो कसैले पनि जान्दैनन्। वास्तवमा राधा-कृष्ण त राजकुमार-राजकुमारी हुन्। आपसमा दुवै सखा-सखी ठहरिए। उनलाई राधाको स्वामी भनिँदैन। जब राधाको स्वामी बन्छन् फेरि नाम बदलिएर लक्ष्मी-नारायण नाम हुन्छ। श्री नारायण स्वामी हुन्। हो, जबसम्म विवाह गर्दैनन्, तबसम्म स्वामी भनिँदैन। यो बुझ्ने कुरा हो।

बाबाले बच्चाहरू सँग सोध्नु भयो- आफ्नो शान्तिधाम, सुखधाम याद छ? यो रावणपुरी दुःखधाम हो। पुरी रहनको लागि हुन्छ। रावणपुरीमा राम-सीता हुँदैनन्। हुन त तिमीहरू सबै सीता हो। बाबा भन्नुहुन्छ- म हुँ राम। मैले तिमी सीताहरूलाई रावणको जेलबाट छुटाउनु छ। जो सारा दुनियाँ समुद्रको बीचमा छ,

त्यसमा रावणको राज्य छ। राम राज्य त सत्ययुगमा थियो, जसमा लक्ष्मी-नारायणले राज्य गर्थे। यहाँ राज्य थियो। त्यतिबेला अरू कुनै खण्ड नभएकाले भनिन्छ— यी विश्वको मालिक थिए। हुन् भारतवर्षको मालिक, अरू कुनै खण्डको नाम निशान रहँदैन। त्यसैले सारा दुनियाँको मालिक ठहरिए नि। वहाँ तिप्रो मीठो पानीको किनारमा राज्य चल्छ। यो तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा रहनुपर्छ— अब नाटक पूरा भयो, अब फर्केर घर जानु छ। हामीले ८४ को चक्र लगाएका छौं। मनुष्यहरूको बुद्धिमा केही आउँदैन। यसै सुनेका कुरा भनिदिन्छन्। तिमीलाई थाहा छ— हामी ८४ को चक्र लगाएर आएका छौं। अब हामी फर्केर जानु छ। फेरि सुरु देखि चक्र सुरु हुन्छ। पुरानो दुनियाँ कलियुग देखि नयाँ सुरु हुँदैन। तर नयाँ चक्र सत्ययुग देखि सुरु हुन्छ। यो सबै कुरा तिमी बच्चाहरूलाई नै सम्झाइन्छ, तर कति कुरा बच्चाहरूले बिर्सिन्छन्। धारणा नभएकाले फेरि त्यो खुशीको पारा चढ्न सक्दैन। हाम्रो यो ८४ औं अन्तिम जन्म हो। फेरि हामी आफ्नो घर जान्छौं। जबसम्म पवित्र बनिँदैन, तबसम्म कोही फर्केर जान सक्दैन। जन्म लिनु नै पर्छ। जो तिमी पहिला सुरुमा थियौ, अहिले अन्तिममा छौ। सबै धर्मवाला अहिले अन्त्यमा भिन्न नाम, रूप देश, कालमा छन्। गुरुनानक जसले सिक्ख धर्म स्थापना गरे, उनको आत्मा कहाँ छ? यहाँ नै भिन्न नाम-रूपमा छ। सबैले पूरा पार्ट खेल्नु नै पर्छ। अहिले तिमी पुरुषार्थ गरिरहेका छौ— नयाँ दुनियाँमा जानको लागि। अन्तिममा सबैले हिसाब-किताब चुक्ता गरेर फेरि जानु छ। गुरुनानकको आत्मा फेरि आफ्नो समयमा आउँछ। सत्ययुग, त्रेता, द्वापरमा उनी आउन सक्दैनन्। उनी आउँछन् नै कलियुगमा। आफ्नो समयमा आएर धर्म स्थापना गर्छन्। नम्बरवार अवतार आउँछन्, जो आएर आफ्नो धर्म स्थापना गर्छन्। पहिलो नम्बर अवतार हो भगवान्को। अब निराकारले कसरी अवतार लिनु हुन्छ? बताउनु हुन्छ— मैले यस चोलाको आधार लिएको छु। यिनले आफ्नो जन्मलाई जान्दैनन्। शरीर त यिनको हो नि। गायन पनि छ— आये देश पराया। अरू सबै आफ्नो देश, आफ्नो शरीरमा आउँछन्। हो, धर्म स्थापक अरूको शरीरमा आउन सक्छन्, फेरि उनको नाम हुन्छ। पवित्र आत्मा आएर प्रवेश गर्छ। जो पहिलो आत्मा हो, उसले धर्म स्थापना गर्दैन। जुन आत्माले प्रवेश गर्छ, उसैले स्थापना गर्छ। अत्याचार आदि पहिलो आत्माले सहन गर्छ। जस्तै क्राइस्टको आत्मा आउँदा सतोप्रधान थियो, उनले केही सहन गर्नु पर्दैन। उनी त पहिले सतोमा नै आउनु छ। जो पहिलो आत्मा छ, उसैले सहन गर्छ। दुःख त आत्मालाई नै हुन्छ नि, जब शरीर सँग हुन्छ। धर्मराजले पनि शरीर धारण गराएर सजाय दिन्छन्। आत्मालाई अनुभव हुन्छ— मैले सजाय खाइरहेको छु। त्यसैले भनिन्छ पाप आत्मा, पुण्य आत्मा। पाप शरीर, पुण्य शरीर भनिदैन। संन्यासीले त भनिदिन्छन्— आत्मा निर्लेप छ, शरीरमा पाप लाग्छ। अनेक प्रकारका गुरुहरू छन्। बाबाले धेरै गुरुहरूको अनुभव गरेका छन्। बाबाले हरेक सँग सोधिरहन्थे— किन सन्यास गर्नुभयो? घरबार कसरी छोड्नु भयो? बताउँदैनथे। भन्थे— म कसरी मानूँ म पनि गर्न सक्छु वा सक्दिनँ? यस्तो- यस्तो कुरा समझदारी पूर्वक गर्थे। अहिले सम्झन्छन्— यो सारा जुन मनुष्य सृष्टि रूपी वृक्ष छ, यसको जडसमान अवस्था छ। अब फेरि नयाँ सुरु हुनु छ। प्रलय त हुँदैन। शास्त्रहरूमा महाप्रलय देखाइएको छ। त्यो त हुँदैन। भन्छन्— श्रीकृष्ण सागरमा पीपलको पातमा आए। यी सबै हुन् गफ।

बाबा भन्नुहुन्छ— म त आउँछु आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्न। सदैव पहिला स्थापना फेरि विनाश, पालना... यस्तो भन्नुपर्छ। यस्तो होइन पहिला स्थापना, पालना, पछाडि विनाश भनिन्छ। कुनै समझदारले सुन्यो भने भन्छ— यिनीहरूले त सुगाले जसरी पढेका छन्। स्थापना, पालना फेरि विनाश कसरी हुन्छ! त्यसैले कायदा पूर्वक सही अक्षर बोल्नु पर्छ। स्थापना, विनाश, पालना। अहिले सर्वोच्च बाबाको तिमीलाई श्रीमत मिल्छ। दिनु हुन्छ ब्रह्माको तनद्वारा, यो बाबाको शरीर नियुक्त छ। होसियार बच्चाहरू जो छन्, उनले कुनै राय सोध्नु छ भने श्रीमत लिन्छन्। श्रीमतमा चलनाले कहिल्यै धोका खादैनन्। शिवबाबाको नै श्रीमत हो। बाबा टाढा कहाँ हुनुहुन्छ र। बाबाले देख्नुहुन्छ— बच्चाहरू गलत चल्छन् वा राइट चल्छन्। हर एकलाई सर्जन सँग राय मिल्न सक्छ। यहाँ हुनुहुन्छ सबैभन्दा ठूलो सर्जन। कुनै पनि कुरामा कष्ट भएमा बाबा बस्नु भएको छ। श्रीमतमा चलिराख। मानौं कुनै गरिब बच्चा छ, धारणा राम्रो छ, सेवाधारी छ, तर गरिब छ भने आएर मिल्न सक्दैन। यस्तालाई टिकट पनि मिल्न सक्छ। बाबा त गरीब-निवाज हुनुहुन्छ नि। यस्ता बच्चाहरू बाबालाई चाहिन्छ, जो गरिब भन्दा गरिब पनि पढेर उच्च भन्दा उच्च चढ्छन्। आजकल सबै गरिब छन्। १०-२० लाख त केही पनि होइन। १०-२० करोड भए धनवान भनिन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— पदमपतिले यो वर्सा लिन सक्दैन। ऊ अर्पण हुन सक्दैन। न बाबाले अनुमति दिनुहुन्छ। गरिबहरूको पाई-पाई सफल हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले आफ्नो राजाई सम्हाल।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— बाबा आएर सबै वेद, शास्त्रको सार सम्झाउनु हुन्छ। यो पनि बाबाले सम्झाउनु भएको छ— विष्णुलाई ब्रह्मा बन्न ५ हजार वर्ष लाग्छ र ब्रह्माद्वारा विष्णुलाई निस्कन एक सेकेन्ड... अरू कसैले यो कुरा बुझ्न सक्दैन। बाबा कति राम्रो हिसाब सम्झाउनु हुन्छ। विष्णुको नाभि कमलद्वारा ८४ जन्म पछि अहिले ब्रह्मा निकलेका छन्। अब ब्रह्मा सरस्वती सो फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। सूर्यवंशी बन्छौ फेरि चन्द्रवंशी बन्छौ। यो सारा चक्र बुद्धिमा छ। ब्रह्मा सो विष्णु, विष्णु सो ब्रह्मा— यो टपिक धेरै राम्रो छ। सारा चक्रको रहस्य यसमा आउँछ। यो सबै कुरा समझदार बच्चाहरूले राम्रोसँग धारण गर्न सक्छन् र प्वाइन्टहरू लेख्दै करेक्ट गरिरहन्छन्। जब भाषण गर्छन्, कुनैलाई याद रहँदैन त्यसैले कागज सामुन्ने राख्छन्। तिमी बच्चाहरूले मौखिक सम्झाउनु पर्छ। वकिलहरूले धेरै अभ्यास गर्छन्। फेरि कोही वकिलले बहस गर्दा किताब खोलेर हेर्छन्। फेरि भन्छन् जज साहेब हेर्नुहोस्— फलालो नियमको किताबमा यो छ। उनले फेरि भन्छन् फलानो बुकमा यो छ। उनीहरूको पासमा धेरै प्वाइन्ट रहन्छन्। इंजीनियरको पनि बुद्धि चलिरहन्छ। हामीले यस्तो-यस्तो योजना बनाउनु पर्छ। तिमीले पनि विचार चलाउनु पर्छ। टपिकको लिस्ट बनाउनु पर्छ। यसमा यो-यो प्वाइन्टहरू सम्झाउने छु। फेरि सारा ज्ञान बुद्धिमा आउँछ, फेरि एक्युरेट भाषण गर्नेछौ। अचानक भाषण गर्नु भए गडबड हुन्छ। यो पनि नम्बरवार प्राक्टिस हुन्छ। त्यसैले त जो तीक्ष्ण छन्, उनलाई बोलाउँछन्— आएर भाषण गर्नुहोस् भनेर। सम्झन्छन् यो ठूलो दिदी हो। भाइहरूमा जगदीश होसियार छन्। त्यसैले भन्छन्— यो ठूलो दाजु हो, त्यसैले फेरि आदर पनि पूरा गर्नु पर्छ। फेरि ठूलोको काम हो सानालाई सिकाउनु।

विद्यालयमा आचरण पनि सिकाइन्छ। यसमा पनि आचरण राम्रो चाहिन्छ। दैवीगुण धारण गर्नु छ। मूडी बन्नु हुँदैन। कहिले मीठो, कहिले कस्तो— उसले फेरि सेवा गर्न सक्दैन। धेरै मीठो बन्नुपर्छ। धेरै प्यार सँग कसैलाई सम्झाउनु पर्छ, तब राम्रो पद मिल्न सक्छ। सबैलाई राजी गर्नु पर्छ। यो त थाहा छ— बाबा आएर सबै मनुष्य मात्रलाई खुशी गर्नु हुन्छ। सर्वका सद्गति दाता, सबैलाई सुख-शान्ति दिनेवाला हुनुहुन्छ। प्रेमको सागर, सुखको सागर हुनुहुन्छ। तिम्रो बाबा हुनुहुन्छ त्यसैले बाबा जस्तो मीठो बन्नु पर्छ। तिमिले कल्प-कल्प बाबाको नाम प्रसिद्ध गर्छौं। तिमि शिव शक्ति पाण्डव सेनाहरूले स्वर्गको स्थापना गर्छौं। समय त लाग्छ, जबसम्म आसुरी गुण परिवर्तन भएर दैवीगुण बन्दैन। आत्मामा जो खिया चढेको छ, त्यो कसरी निस्कन्छ? योगबलद्वारा। जति बाबाको यादमा रहन्छौ, त्यति कट उत्रिन्छ। बच्चाहरूले मुरली एउटा पनि मिस गर्नु हुँदैन। धेरै बच्चाहरू अल्छी छन्, जो कहिल्यै मुरली पनि पढ्दैनन्। मुरलीमा धेरै राम्रा-राम्रा प्वाइन्टहरू निस्कन्छन्। त्यसैले कहिल्यै पनि मुरली छुटाउनु हुँदैन। तर बाबाले जान्नुहुन्छ— राम्रा-राम्रा बी.के.ले पनि मुरलीको पर्बाह गर्दैनन्। सम्झन्छन् हामी होसियार छौं। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

**धारणाको लागि मुख्य सारः—**

- १) सबैलाई सन्तुष्ट गर्नु छ। मूडी दिमागवाला बन्नु हुँदैन। धेरै मीठो बन्नु पर्छ। राम्रो आचरण सिक्नु र सिकाउनु छ।
- २) हर कदममा सुप्रीम सर्जन सँग राय लेऊ। श्रीमतमा चलिराख। समझदार बनेर हरेक प्वाइन्ट स्वयंमा धारण गर्नु छ।

**वरदानः—** मर्यादाको रेखाभित्र सदा छत्रछायाको अनुभूति गर्ने मायाजीत, विजयी भव

बाबाको याद नै छत्रछाया हो, जति यादमा रहन्छौ त्यति साथको अनुभव हुन्छ। छत्रछायामा रहनु अर्थात् सदा सुरक्षित रहनु। जो संकल्प देखि पनि छत्रछाया भन्दा बाहिर निकलिन्छ, उसमाथि मायाको आक्रमण हुन्छ। छत्रछायाको तल, मर्यादाको रेखाभित्र रहनाले कसैको हिम्मत हुँदैन भित्र आउने। तर यदि रेखादेखि बाहिर निकलियो भने माया छ नै चतुर, त्यसैले साथको अनुभवद्वारा मायाजीत बन।

**स्लोगनः—** अशरीरी बन्ने अभ्यास नै समाप्तिको समयलाई समीप ल्याउने आधार हो।

**शब्दार्थः—** सौदागर= व्यापारी